

Békeharcos örömnépként zajlott le Szegeden május elseje

Többórás áradó felvonulás tüntetett a Szovjetunió által vezetett béketábor, Pártunk és a dolgozók nemzetközi összefogása mellett

Harcos örömnépe volt Szegednek, minden szegedi dolgozóknak éppúgy, mint az ország bármely becsületes dolgozójának május elseje napja. Derűsen, felszabadult, vidám érzéssel ünnepelt minden dolgozó s az idejünnepések egyben a béke megvédése mellett nagyszabású tüntetésként zajlottak le. Az örömnépek, a május 1-i ünnepelésnek biztos alapját az a tudat adta meg, hogy ezen a napon hasonló érzések vezetik ünnepi felvonulásra, a Szovjetunióval az élen, az óriási béketábor százmillióit nemcsak a felszabadult országokban, a Szovjetunióban és a népi demokráciákban, hanem az imperialisták igája alatt szenvedő országokban is. Hiába dúlt az imperialista háborús uszítók minden terrorja és fokozódott kegyetlenkedéseik erre a napra, a békeharcos tömegek mégis szembeszűltek velük s — mint a

spanyol, vagy francia munkások — sztrájkokkal fejezték ki elszánt békeakarukat a nemzetközi proletárszolidaritás nagy ünnepén.

A magyar dolgozók s köztük Szeged dolgozói is felszabadult érzéssel gondoltak ezen a napon arra, hogy a szabad népek nagy családjába tartozhatnak s nálunk nem sztrájkokkal, hanem minél jobb munkateljesítményekkel vehetik ki részüket a béke megvédéséből. Ez a gondolat a Szovjetunió, Pártunk iránti szeretet kovácsolta egygá a Rákosi Mátyás-hídon közel három órán át felvonulók óriási tömegét és a táblák, zászlók, virágcsokrok, piros tulipánok, táblák, feliratok, vörös és nemzetiszínű zászlók fejezték ki a felszabadult, boldog érzéseket. Ritkaság ünnepnapja volt Szegednek az idejünnep: az öröm ünnepnapja, de egyben közös, harcoss fogadalomtétel is, hogy az ünnep után következő munkanapok során még fokozottabb teljesítményekkel, még lelkiismeretesebb munkával küzdünk valamennyien a béke megvédéséért, még boldogabb jövőnk biztosításáért.

szerte az utcákon zenés ébresztővel köszöntötték a dolgozókat.

Nemsokkal a május elsejei zenés ébresztő után itt is, ott is a városban felhangzott a vidám énekszó. A pártszervezetek, územek, hivatalok előtt gyülekeztek fiatalok és öregek, nők, férfiak egyaránt. Az ünnepi felvonulásra készülődtek s illatozó virágcsokrok, piros tulipánok, táblák, feliratok, vörös és nemzetiszínű zászlók fejezték ki a felszabadult, boldog érzéseket. Ritkaság ünnepnapja volt Szegednek az idejünnep: az öröm ünnepnapja, de egyben közös, harcoss fogadalomtétel is, hogy az ünnep után következő munkanapok során még fokozottabb teljesítményekkel, még lelkiismeretesebb munkával küzdünk valamennyien a béke megvédéséért, még boldogabb jövőnk biztosításáért.

Egy vörös drapériás autó tetején fehérruhás női alak békegalambot tartott, mögötte pedig szovjet munkás mutatta előre az utat a világ népeit jelképező egy-egy néger, kínai és fehércarcú dolgozónak. Igen színes csoportban jöttek ezután a színház többi tagjai: valamennyien egy-egy nemzet nép-

viseletét öltötték magukra, hogy a dolgozók nemzetközi összefogását juttassák kifejezésre a békés alkotó munka megvédése érdekében. A szegedi mozik dolgozói követték őket, majd a postások hosszú me- nete és végeláthatatlan sorban az újabb és újabb dolgozó csoportok.

Vidám úttörők, lelkes diáklialok

Az egyes üzemek, hivatalok kerületek között mindig igen kedves képet nyújtottak a fiatalok, az úttörők, a középiskolások csoportjai. „Sej, haj úttörőnek kedve mindig jó” — csengett a nóta a kis úttörők ajkáról és vidáman szóltak a furulyák, harmonikák, perogtek a dobok a Dózsa úttörő zenekar, vagy a Madách-utcai iskola úttörő zenekarának hangszerein. Az Ifjú Gárda Fiuotthon Makarenkó-telepének kicsinyei orosz népviseletben népi táncot jártak s táblájukra hálás szavaikat írták: „Köszönjük a boldog gyermekkorot, Rákosi pajtás.” A móravárosi általános iskola úttörői büszkén vitték a honvédségtől kapott zászlójukat, a Gutenberg-utcai leányiskolások pedig piros szalagos májuszát táncoltak körül. A nagyobb diákok munkájuk jelvényeit vitték. Az Építőipari technikum fiataljai például tetőszerkezetek modelljeivel vonultak fel. A Mezőgazdasági technikum tanulói színpompás virágokkal, a Gépipari technikum pedig óriási körökkel, műszerekkel. Különösen feltűrt éljenzéssel vonultak a szakértéségi kollégium fiataljai, akik még fokozottabban tudják, hogy a Pártunk népi demokráciáknak köszönhetik tanulási lehetőségeiket.

ról tettek tanúságot a központi pártiskola és a népművelési kulturális iskola tagjai is.

Boldogan áradó tömeg

Az éljenzések, tapsok sorozatát, a hangos, lelkes csoportok vidám zsongását gyakran vártotta fel a pattogó énekszó, vagy egy-egy zenekar játéka. A vendéglátóipari dolgozóknak felvonulásában, friss hangulatot kellett a mindjobban ismeri Békezenekar játéka. Ének- és zeneszó kísérete a városi népi együttes népviseletes felvonulását is, akik a városi és járási tanács dolgozóival együtt jöttek.

Vidáman, boldogan áradt át az óriási tömeg a hídon az újszegedi ligetbe. Virágok, vörös és nemzetiszínű zászlók, a magasba nyuló pártjelvények s a magyar szovjetbarátság jelvényei jeleztek útjukat. Zúgott, harsogott szinte szüntelenül az éljenzés, amely Sztálin elvtárs, a Szovjetunió, a Párt és Rákosi elvtárs iránti hűségről, szeretetről tett tanúságot. A felvonulás után pedig a gondtalan pihenésbe felejtettek az ünnepelő dolgozók az újszegedi liget sátraiban és különböző szórakozóhelyein. Boldog, felszabadult nép szórakozott, pihent, üdült s gyönyörködött a kultúrcsoportok pompás előadásain.

Frissen peregetek a kultúrműsorok

A szegedi kultúrcsoportok egyébként már hétfőn délután megkezdték a dolgozók szórakoztatását. A tanácsokhoz előtti színpadon népi táncokban, népdalokban, mozgalmi dalokban gyönyörködtek a dolgozók.

„Szél, szél szállj keletről hozdunk” — hangzott a dal a Pedagógiai Főiskola boldog fiataljainak ajkán és a közönség velük együtt dúdolt, énekelte. A MÁV táncgyűlésének „botos táncát” és a közalkalmazottak táncosportjának friss orosz táncát ütöttek táppal kísérték a nézők. A Szegedi Kenderfonó vidám lakodalmos táncal eleveztette fel a magyar népszokások egyikét. Mindenki vidám volt és boldog. A műsor után derűsen zakatoltak, játszottak a fiatalok az utcákon és az idősebbek is valószínűleg megfiatalodva álltak be a táncoló ifjak közé.

Ez a vidám, boldog ünnepelés folytatódott május elsején délután a gyönyörű és lelkes felvonulás befejezésével.

— Itt van május elseje, énekszó és tánc köszöntse — zengett az újszegedi ligetben az ének és mindenütt kipirult arcú, festői népviseletbe öltözött fiúk és lányok ropogtak az orosz, magyar, lengyel, román, bolgár népi táncokat. A József Attila-üdülő környékén csengő gyermekcsevegések vegyültek a liget zajába. A Magyar-Szovjet Társaság bábszínház csoportja derített hangos jókedvre a jövő nemzedékét, a boldog kis pajtásokat. A szabadtéri színpadokon pedig öregeket fiatalokat szórakoztató kultúrműsorban gyönyörködtek a délután folyamán a dolgozók. Az egyetlen központi kultúrcsoportja népdalokkal, köszöntőkkel és mozgalmi dalokkal, valamint az ecsédi lakodalmos táncal araltott megérdemelt, szép sikert. Különösen tett szert dolgozóinknak a MÁV táncosport botostánca és az OKISZ-táncosport műsora.

Messze csendültek az ipari tanulók és a kiskereskedelmi vállalat

énekkarának dalai, mintegy hangosan hirdette: szállj csak zeneszó, ének, mert szabad ország, boldog népének boldog életét hirdeted.

„Világkörüli utazás május elsején”

Este az újszegedi szabadtéri színpadon Szeged legkiválóbb kultúrcsoportjai és a Szegedi Nemzeti Színház művészei „Világkörüli utazás május elsején” címmel mutatnak be igen ötletes műsort a nézők teret teljesen megtöltő több ezer főnyi dolgozónak. A színpadon a műsor kezdetén vidáman folytatódott a május elsejei szórakozás: friss csárdást, polkát jártak a fiatal párok. Közben pedig egy-egy jellemző jelenet láthatunk: úttörőket, a fitymálódó, de pörüljű jampocot és a fiataloknak boldog meghatottsággal mesélő öreg munkást. A munkás szavai nyomán a következő képcen meglevendett a harcoss múlt, az illegális május elseje, ahol József Attila buzdította verseivel a Horthy-kopók terrorja közepette is öntudatosan tanuló, jobb, szabadabb életre készülődő elvtársakat. Az Internacionálé hangjai nyitották meg ismét az új, szabad élet jelenetét, a továbbiakban azonban egy-egy kép figyelemfelkeltő arra is, hogy az imperialista országok dolgozóira, hallgatóira a négerek szomorú dalát, láthatunk a sztrájkoló francia munkások kemény elszántságát s mégjobban meggyűlöltük az átkozott Tító, képmutatását. Újabb erőt adott további munkánkhoz a koreai nép hős harcát bemutató jelenet s biztos erőt árasztottak magukból az orosz katonadalok, népi táncok. Végül ismét hazatértünk, magyar népdalok, népi táncok eleveztették a műsort, majd a béketábor lendületes indulójával fejeződött be a szabadtéri est.

Reggel 9-kor megindul az óriási menet

A szegedi dolgozók hatalmas tüntető felvonulásának eleje reggel 9 órára érkezett a Rákosi Mátyás-hídfőhöz. A híd két kilátóján a Szegedi Pártbizottság tagjai, szovjet vendégek, valamint a meghívott legkiválóbb dolgozók, Kossuth-díjas tudósok, a megyei és városi tanács végrehajtó bizottságának képviselői foglaltak helyet. Elsőnek Zombori János elvtárs, a Szegedi Pártbizottság első titkára, majd a Pártbizottság többi tagjai köszöntötték az újabb és újabb csoportokat.

A menetet Szeged új élüzemének, a szegedi Kenderfonógyárnak dolgozói nyitották meg. Büszkén vitték elől az élüzemcsillogást és a jó munkájuk jutalmáért a könnyűipari minisztériumtól kapott gyönyörű, vörös selyem vándorzászlót. Az üzem kultúrcsoportja népviseletben, üde népi táncot járvá haladt át a hídon, az énekkar pedig friss indulókat játszott. Még a napközliotthonos kicsinyek is ott voltak a menetben, nevelőik pedig öntudatosan vitték a táblát: „A szabadság szellemében nevelünk”. Szegedi Kenderfonóknak sorában, de a többi felvonuló csoportokban is az üzemi dolgozók között szép számmal meneteltek néphadseregünk tagjai, honvédek és tisztiek egyaránt. A munkásosztály sorából kerültek ki, a munkásosztály védelme adta kezükbe a fegyvert, ezért haladtak együtt velük a dolgozóknak ezen a nagy ünnepén is.

A Textilkombinát Szeged élénjáró üzeme óriási Lenin, Sztálin, Rákosi-képpel követte a szegedi Kenderfont. Sok-sok MDP-jelvény és békegalamb emelkedett a magasba a felvonulók kezeiben, egy másik csoport pedig vörös szalagokkal átkötött finom fehér gyapogombolyagot vitt hosszú piros rúdon. Igen színes képet gyújtott a Textilkombinát dolgozóinak az a csoportja is, amely a népi demokráciák zászlait lengette mosolygó arccal.

Frissen perdültek ebben a menetben is az üzem népitáncosai épen úgy, mint az őket követő menetben Szeged másik élénjáró üzemenél. Az újszegedi Kenderfonó gyárnál. Itt két hatalmas bástya között Rákosi elvtárs képével nyílt meg a menet s lelke-

sen, vidáman vonult a dolgozók tömege. Külön jött az üzem MNDSZ-csoportja, a szabadságharcos csoport és a különböző sportszakosztályok.

Percenként felszűg az éljenzés

Üzemek, hivatalok, kerületi pártszervezetek büszke, boldog felvonuló csoportjai beláthatatlan sorokban, hosszan sorakoztak egymásután és szélesen áramló menetben haladtak át a hídon. Percenként újabb és újabb felzúgott a lelkes éljenzés és a taps: Pártunkat, a Szovjetuniót, Sztálin és Rákosi elvtársakat éltették, de ismételen feldörgött a kemény fogadalom is: „Mégvédjük a békét!” Az üzem dolgozói öntudatosan vitték azokat a táblákat, amelyek az elért nagyszerű munkateljesítményeket hirdették. A Gyufagyár tábláján például azt olvashattuk, hogy a május 1-re vállalt 57 ezer 720 forintos felajánlást 115.900 forinttal teljesítették. A felvonulásban újabb és újabb ötletek, a legváltozatosabb elgondolások bizonyították, hogy a szegedi dolgozók valóban minél fejlettebbé akarják tenni az idejünnepét.

Tito ketrecben

A MÁV dolgozóinak többezés, imponáns menete élen az 1910-es időkbeli való korhű öltözékben haladt néhány vasutas, majd egy mai, modern kis mozdony gördült át a hídon. Mögötte teherautón kis vasúti órház, váltóberendezés-tünt a nézők elé, a szemafor karja pedig felemelkedve mutatta, amit a melléírt felirat is hirdetett, hogy „szabad az út a szocializmus felé”. Kocsiba fogva szaladt Churchill, Tito és Franco a dolláros zacskó felé, amelyet a kocsiiban kajánul nevető amerikai Samu bácsi, az imperialisták jelképe lengetett az orruk előtt.

Az imperialista lakások, különösen a jugoszláviai áruló banda iránti megvetésüket több üzem dolgozó is kifejezték. A DEMA Cipőgyár dolgozói például láncban vezették az érdemrendekkel tele rakott véres handszársv Títót, a Teherfuvar NV dolgozói pedig ketrecben mutogatták a felpuffadt lakáj-marsallt.

Munkajelenetek tarkítják a felvonulást

Óriási paradicsom és körte tünt fel a menetben, amikor a Konzervgyár dolgozói érkeztek a hidhoz. Hatalmas konzervdoboz tetején hozták ezeket a gyümölcsöket, előtte pedig a munkás-paraszt szövetséget jelképező alakok tartották magasra a sarlót és a kalapácsot. A Ruhagyár dolgozói kétszeres embernagyságú, aláírásokkal teli békeívét vittek a menetben s büszkén olvashattuk a feliratot a békeívéről: „Üzemiünk minden dolgozója aláírta”. Az egyik teherautón munkában láthatunk a Ruhagyárat: szorgalmasan kattogtak a varrógépek s gondos kezek állították össze a ruhadarabokat. Mun-

kában láthatunk a városi kerteszet rendkívül színpompás menetben, óriási virágkosárral felvonuló dolgozóit is, akik egy lovaskocsin virágokat gyomláttak, öntöztek. A Magasépítés és a MÉMOSZ dolgozói egy autó tetején falat emeltek, maltert kevertek. Remekbekerült munkájukkal jöttek a Kenyérgyár dolgozói is: kalácsból sütöttek szinte malomke-reknyi ótágú csillagokat. A „Délmagyarország” nyomda, szerkesztőség és kiadóhivatal tagjai a „Délmagyarország” pirosbetűs ünnepi számát lobogtatták s nyitott, nagy könyvet vittek szárnyaló békegalambbal. Kedves derűtséget

okozott, mikor a Szegedi Fürdők dolgozói értek oda a hidhoz. A menetben ugyanis egy kocsi tetején felállított tus alatt fürdőkádban vidáman lubickolt az egyik dolgozó.

Ünnepel a dolgozó parasztság is

Az üzemek dolgozóival együtt ünnepelték ezt a napot Szeged dolgozó parasztjai és a néphez hű értelmiségi dolgozók is. Gondosan ápol, fényesszörű lovak húzták a szegedi termelőcsoportok a Tánccsics, Dózsa, Felszabadulás, Öt éves terv, Haladás és Új élet virágokkal, zórdágakkal, piros és nemzetiszínű szalagokkal díszített szekereit. A Dózsa-csoport kocsiján a meglevendett budapesti Szabadság-szobrot láthattuk: fehérruhás kislány tartotta magasra a béke olajágát. A termelőszövetkezeti csoportok dolgozó parasztjaival együtt nagy tömegben vonultak fel az egyénileg dolgozó parasztok s táblák alatt a DEFOSZ tagjai is. Feliratot táblák s harsány éljenzések hirdették, hogy dolgozó parasztságunk is harcoss híve a Szovjetunió által vezetett béketábornak, követi a munkásosztályt a béke megvédésében.

Kötelen Truman, MacArthur, Tito

Az új, a nép érdekeit szolgáló Tudományegyetem képet nyújtotta a Szegedi Egyetem professzorainak, hallgatóinak és valamennyi dolgozójának felvonulása. Sok érdekes színel gazdagították a különböző karok intézetek, klinikák tagjai a felvonulást. A jogászok például bírói talárba öltözve békebíró-sághént ülték össze egy nyitott teherautón s ott láthattuk mindjárt ítéletük eredményét is: akasztófán lógni a népek hőhérait, Truman, MacArthur és Títót. Az egyik autóműtőasztalon orvosok, ápolónők körében önkéntes veradót hozott s mellette a felirat arra hívta fel a dolgozókat, hogy veradással járuljanak hozzá az orvosok munkájához és segítsék elő a konzerv-vér készítését.

A gyermekklinika ápolónői pályában apró kis babákat hoztak, ezzel is azt juttatták kifejezésre, hogy a jövő nemzedékének gondozásával akarják erősíteni a béketábor. A Pedagógiai főiskolások menetében friss hangulatot kellett a jóhírű főiskolai kamarakórus és vegyeskar, de igen kedves volt gyökör iskolájuk úttörő zenekara is. Fehér köpenyben, piros virágokkal vonultak fel az SZTK (volt OTI) orvosai, dolgozói és a gyógyszer-táruk dolgozói is, akik népiünk egészségének megvédésével veszik ki részüket a békeharcból.

Népek nemzetközi összefogása

A Szegedi Nemzeti Színház felvonulása rendkívül megkapó volt,